

Cartea lui Daniel – Numărul patruzeci și șase

Odihna și înviiorarea

Jeff Pippenger

2024-01-10

Pe cine va învăța el cunoștința? Și pe cine va face să înțeleagă învățătura? Pe cei înțărcați de la lapte și depărtați de la piept. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo. Căci prin buze bâlbâitoare și într-o altă limbă va vorbi el poporului acestuia; cărora le-a zis: Aceasta este odihna prin care puteți face să se odihnească pe cel obosit; și aceasta este înviiorarea; dar ei n-au vrut să asculte. Iar Cuvântul Domnului a fost pentru ei: poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; puțin aici, puțin acolo; pentru ca, mergând, să cadă pe spate, să se sfârâme, să fie prinși în laț și luați. De aceea, ascultați Cuvântul Domnului, voi bărbați batjocoritori, care cârmuiți acest popor care este în Ierusalim. Pentru că ați zis: Am făcut un legământ cu Moartea, și cu Locuința morților am încheiat o înțelegere; când biciul năvălitor va trece, nu va ajunge până la noi, căci ne-am făcut minciuna adăpost și sub înșelăciune ne-am ascuns. De aceea, așa zice Domnul Dumnezeu: Iată, pun în Sion, ca temelie, o piatră, o piatră încercată, o piatră unghiulară de mare preț, o temelie sigură; cel ce crede nu se va grăbi. Voi pune judecata ca măsură și dreptatea ca fir cu plumb; și grindina va mătura adăpostul minciunii, iar apele vor năvăli peste ascunziș. Iar legământul vostru cu Moartea va fi desființat, și înțelegerea voastră cu Locuința morților nu va dăinui; când biciul năvălitor va trece, atunci veți fi călcați în picioare de el. Isaia 28:9-18.

În 1863, bărbații batjocoritori care stăpâneau Ierusalimul au început o lucrare treptată de acoperire a nestematelor lui Miller și de înlocuire a lor cu monede și nestemate contrafăcute. Procedând astfel, „au încheiat un legământ cu moartea”, „și-au făcut din minciuni adăpostul lor” și „s-au ascuns sub înșelăciune”. Dar urmau să fie puși la încercare prin solia din zilele de pe urmă a „odihnei” și a „înviiorării”, despre care vorbește Petru în cartea Faptelor Apostolilor.

Dar acelea pe care Dumnezeu le-a arătat mai înainte prin gura tuturor profeților Săi, anume că Hristos trebuia să pătimească, El le-a împlinit astfel. De aceea pocăiți-vă și întoarceți-vă, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviiorare; și El Îl va trimite pe Iisus Hristos, Cel ce v-a fost mai înainte vestit: pe Care cerul trebuie să-L primească până la vremurile restaurării tuturor lucrurilor, despre care Dumnezeu a vorbit prin gura tuturor sfinților Săi profeți, de la începutul lumii. Căci Moise le-a spus cu adevărat părinților: Un profet ca mine vă va ridica Domnul Dumnezeu vostru dintre frații voștri; pe Acela să-L ascultați în toate câte vă va spune. Și se va întâmpla că orice suflet care nu va asculta de acel profet va fi nimicit din mijlocul poporului. Da, și toți profeții, de la Samuel și cei ce au urmat după el, câți au vorbit, au prevestit de asemenea despre zilele acestea. Faptele Apostolilor 3:18-24.

Petru arată că toți profeții au vorbit despre vremurile de înviiorare și despre ploaia târzie, iar Isaia identifică clasa care respinge vremurile finale de înviiorare care au loc la încheierea judecății de

cercetare, când are loc ștergerea păcatelor și cade ploaia târzie. Atunci, clasa care a încheiat un legământ cu moartea, la care se referă Isaia, potrivit lui Petru, va fi "nimicită din mijlocul poporului". Sora White tratează adesea tocmai acest timp al odihnei și al învierii din Isaia.

Îngerul care se unește în proclamarea soliei celui de-al treilea înger va lumina întregul pământ cu slava lui. Aici este prevestită o lucrare de întindere mondială și de o putere neobișnuită. Mișcarea adventă din 1840–1844 a fost o manifestare glorioasă a puterii lui Dumnezeu; solia primului înger a fost dusă la fiecare stație misionară din lume, iar în unele țări s-a înregistrat cel mai mare interes religios cunoscut în vreă țară de la Reforma secolului al șaisprezecelea încoace; dar acestea urmează să fie întrecute de puternica mișcare în cadrul ultimei avertizări a celui de-al treilea înger.

Lucrarea va fi asemănătoare celei din Ziua Cincizecimii. Așa cum "ploaia timpurie" a fost dată, în revărsarea Duhului Sfânt la începutul vestirii Evangheliei, pentru a face să răsară sămânța de preț, tot astfel "ploaia târzie" va fi dată la încheierea ei, pentru coacerea secerișului. "Atunci vom cunoaște, dacă vom stărui să-L cunoaștem pe Domnul: ieșirea Lui este pregătită ca dimineața; și El va veni la noi ca ploaia, ca ploaia târzie și timpurie peste pământ." Osea 6:3. "Bucurați-vă așadar, fii ai Sionului, și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru: căci El v-a dat ploaia timpurie cu măsură și va face să cadă pentru voi ploaia, ploaia timpurie și ploaia târzie." Ioel 2:23. "În zilele de pe urmă, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste orice făptură." "Și se va întâmpla că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit." Faptele Apostolilor 2:17, 21.

„Marea lucrare a evangheliei nu urmează să se încheie cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. Profețiile care s-au împlinit în revărsarea ploii timpurii la începutul evangheliei urmează să se îplinească din nou în ploaia târzie la încheierea ei. Acestea sunt «vremurile de înviore» spre care privea apostolul Petru când a spus: «Pocăiți-vă, așadar, și întoarceți-vă, pentru ca păcatele voastre să fie șterse, când vor veni de la fața Domnului vremurile de înviore; și El va trimite pe Isus». Fapte 3:19, 20.” Marea controversă, 611.

Încercarea se întemeiază pe metodologia ploii târzii, așa cum este reprezentată prin „linie după linie”. Solia de încercare este vestită de străjeri care sunt „de altă limbă”, care sunt reprezentați ca având „buze bâlbâitoare”. Solia de încercare a ploii târzii avea să fie vestită de străjeri care nu fuseseră instruiți în metodologia protestantismului apostat și a catolicismului, pe care adventismul a adoptat-o de-a lungul istoriei sale de răzvrătire.

Nu este departe vremea când încercarea va veni asupra fiecărui suflet. Semnul fiarei ne va fi impus. Cei care, pas cu pas, au cedat cerințelor lumii și s-au conformat obiceiurilor lumesti nu le va fi greu să cedeze autorităților constituite, mai degrabă decât să se supună batjocurii, ocării, amenințării cu închisoarea și morții. Conflictul este între poruncile lui Dumnezeu și poruncile oamenilor. În acest timp, aurul va fi despărțit de zgură în biserică. Evlavia adevărată va fi limpede deosebită de aparența și poleiala ei. Multe stele pe care le-am admirat pentru strălucirea lor se vor stinge atunci în întuneric. Pleava, ca un nor, va fi purtată de vânt, chiar din locurile unde nu vedem decât arii pline de grâu îmbelșugat. Toți cei care se împodobesc cu podoabele sanctuarului, dar nu sunt îmbrăcați cu neprihănirea lui Hristos, vor apărea în rușinea

propriei lor goliciuni.

Când pomii fără rod sunt tăiați, ca o povară pentru pământ, când mulțimi de frați mincinoși sunt deosebiți de cei adevărați, atunci cei ascunși vor fi aduși la vedere și, cu osanale, se vor înrola sub stindardul lui Hristos. Cei care au fost timizi și lipsiți de încredere în ei înșiși se vor declara pe față pentru Hristos și adevărul Său. Cei mai slabi și mai ezitanți din biserică vor fi ca David — gata să facă și să îndrăznească. Cu cât este mai adâncă noaptea pentru poporul lui Dumnezeu, cu atât mai strălucitoare sunt stelele. Satana îi va hărțui cumplit pe cei credincioși; dar, în Numele lui Isus, vor ieși mai mult decât biruitori. Atunci Biserica lui Hristos se va arăta "frumoasă ca luna, curată ca soarele și cumplită ca o oștire cu steaguri".

Semințele adevărului care sunt semănate prin eforturile misionare vor răsări atunci, vor înflori și vor aduce rod. Vor primi adevărul suflete care vor răbda strâmtorarea și Îl vor lăuda pe Dumnezeu că pot suferi pentru Isus. „În lume veți avea necazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.” Când biciul năvălitor va trece peste pământ, când lopata de vânturat va curăți aria lui Iehova, Dumnezeu va fi ajutorul poporului Său. Trofeele lui Satana pot fi ridicate la mare înălțime, dar credința celor curați și sfinți nu se va lăsa înpăimântată.

Ilie l-a luat pe Elisei de la plug și și-a aruncat peste el mantia consacrării sale. Chemarea la această lucrare mare și solemnă a fost prezentată oamenilor de învățătură și de poziție; dacă aceștia s-ar fi socotit pe ei înșiși mici și ar fi avut deplină încredere în Domnul, El i-ar fi onorat încredințându-le purtarea stindardului Său în triumf spre biruință. Dar ei s-au despărțit de Dumnezeu, au cedat influenței lumii, iar Domnul i-a respins.

Mulți au înălțat știința și L-au pierdut din vedere pe Dumnezeul științei. Nu așa stăteau lucrurile cu Biserica în vremurile ei cele mai curate.

„Dumnezeu va săvârși o lucrare în vremea noastră pe care puțini o anticipează. El va ridica și va înălța în mijlocul nostru pe aceia care sunt învățați mai degrabă prin ungera Duhului Său decât prin pregătirea exterioară a instituțiilor științifice. Aceste așezăminte nu trebuie disprețuite sau condamnate; ele sunt rânduite de Dumnezeu, dar nu pot furniza decât calificările exterioare. Dumnezeu va arăta că nu este dependent de muritorii învățați, plini de importanță de sine.” Mărturii, volumul 5, 81, 82.

„Pedeapsa năvălitoare” este un simbol al Legii duminicale, care începe la ceasul marelui cutremur din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Ea reprezintă timpul de probă progresiv al Legii duminicale.

„Națiunile străine vor urma exemplul Statelor Unite. Deși Statele Unite deschid drumul, totuși aceeași criză va veni asupra poporului nostru în toate părțile lumii.” Mărturii, volumul 6, 395.

Chiar înainte de legea duminicală, monedele contrafăcute din visul lui Miller sunt măturate afară, pe fereastră, așa cum adventiștii laodiceeni sunt vărsați din gura Domnului. Atunci biserica este înălțată ca un stindard, „frumoasă ca luna, curată ca soarele și înfricoșătoare ca o oaste cu steaguri”. Mesajul lui Isaia, care vine din „altă limbă” și „buză bâlbâitoare”, îi reprezintă pe cei ce sunt ridicați și înălțați și care sunt învățați prin ungera Duhului Său, mai degrabă decât prin instrucția exterioară a instituțiilor științifice. Bețivii lui Efraim eșuează la testul „rând după rând”, căci înțelepciunea înțelepților lor a pierit. Profeția pentru ei a devenit ca o carte pecetluită.

Istoria despre care, potrivit lui Petru, au vorbit toți profeții începând de la Samuel, oferă mai multe ilustrații ale pieririi adventiștilor care resping solia ploii târzii; totuși, nu moartea fizică este ceea ce ei suferă la legea duminicală, ci o moarte spirituală, însoțită de recunoașterea realității stării de pierzare veșnică, așa cum este reprezentată de fecioarele neînțelepte, care, în cartea lui Amos, se trezesc la conștientizarea faptului că sunt pierdute.

Iată, vin zile, zice Domnul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci de auzirea cuvintelor Domnului. Vor pribegi de la o mare la alta și de la miazănoapte până la răsărit; vor alerga înapoi și încolo ca să caute cuvântul Domnului și nu-l vor găsi. În ziua aceea, fecioarele cele frumoase și tinerii vor leșina de sete. Cei ce jură pe păcatul Samariei și zic: „Viu este dumnezeul tău, Dane!” și: „Viu este felul de închinare de la Beer-Șeba!” — aceia vor cădea și nu se vor mai ridica niciodată. Amos 8:11–14.

După ce face referire la ceasul legii duminicale prin simbolul „urgiei năvălitoare”, Isaia abordează frica și neliniștea continue ale celor care au încheiat un legământ cu moartea.

Iar legământul vostru cu moartea va fi desființat, iar învoiala voastră cu iadul nu va sta în picioare; când biciul năvălitor va trece, atunci veți fi călcați în picioare de el. Din clipa când va porni, vă va apuca; căci dimineață de dimineață va trece, ziua și noaptea; și nu va fi decât groază să înțelege vestirea. Isaia 28:18, 19.

Înțelegerea sporirii cunoaștinței reprezentată de nestematele lui Miller nu va mai fi atunci accesibilă, dar „înțelegerea” raportului crizei progresive a legii duminicale va identifica faptul că legământul lor cu moartea a fost desființat. Cei care s-au ascuns „sub minciună” vor recunoaște atunci că „Domnul Dumnezeu” a pus „în Sion o piatră ca temelie, o piatră încercată, o piatră de colț de mare preț, o temelie sigură”, dar va fi prea târziu. Minciunile sub care s-au ascuns de-a lungul istoriei sunt atunci spulberate. Multe dintre acele minciuni evidente pot fi ușor recunoscute în viziunea de la râul Ulai.

Milleriții, în acord cu înțelegerea lor asupra capitolului doi din Daniel, au identificat împărățiile din capitolul opt al lui Daniel drept aceleași împărății care sunt reprezentate în capitolul șapte. Deosebirea dintre cele două capitole este că în capitolul șapte sunt reprezentate elementele politice ale împărățiilor, iar în capitolul opt sunt reprezentate elementele religioase ale împărățiilor. Din acest motiv, capitolul opt din Daniel este prezentat în termeni specifici sanctuarului.

Daniel, capitolul opt, folosește simbolismul sanctuarului pentru a reprezenta împărățiile, însă fiecare simbol al sanctuarului prezentat în capitol este denaturat, identificând astfel o distincție între religia adevărată a lui Hristos și religia falsă a lui Satana. Un berbec este un animal care era folosit ca jertfă în sanctuarul lui Dumnezeu, dar orice jertfă adusă în sanctuar trebuia să fie fără cusur. Berbecul din capitolul opt a fost descalificat de la a fi adus ca jertfă în sanctuarul lui Dumnezeu, căci coarnele nu erau identice.

Atunci mi-am ridicat ochii și am văzut; și iată, stătea înaintea râului un berbec care avea două coarne; și cele două coarne erau înalte; dar unul era mai înalt decât celălalt, iar cel mai înalt s-a ridicat la urmă. Daniel 8:3.

Un berbec cu două coarne de lungimi diferite nu ar fi fost îngăduit ca jertfă în sanctuarul lui Dumnezeu, dar simbolismul nu aparține adevăratei religii a lui Dumnezeu, ci religiei contrafăcute a lui Satana, a păgânismului. Regatul următor era reprezentat de un țap, care este, de asemenea, o jertfă adusă în sanctuar, dar, din nou, țapul era corupt, căci avea un corn între ochii lui, lipsindu-i simetria perfecțiunii cerute unei jertfe aduse în sanctuar.

Și, pe când cugetam, iată, un țap a venit dinspre apus pe toată fața pământului, fără să atingă pământul; iar țapul avea un corn proeminent între ochii lui. Daniel 8:5.

În cele din urmă, cornul țapului a fost frânt și a produs patru coarne, ceea ce îl descalifică, de asemenea, pe țap de la a fi adus ca jertfă în sanctuarul lui Dumnezeu.

Așadar, țapul a ajuns foarte mare; iar când s-a întărit, i s-a frânt cornul cel mare; și, în locul lui, s-au ridicat patru coarne însemnate, spre cele patru vânturi ale cerului. Daniel 8:8.

Capitolul opt din Daniel începe fără ca împărăția Babilonului să fie reprezentată printr-un simbol. Babilonul, prima împărăție a profeției biblice, a fost deja stabilit în mod biblic pe temeiul celor doi martori ai capitolului doi și ai capitolului șapte; însă, în capitolul opt, Babilonul este ascuns în mod deliberat pentru a sublinia atributul profetic al papalității de a primi o rană de moarte care, în cele din urmă, este vindecată. În perioada dintre rana sa de moarte și vindecarea ei, papalitatea este ascunsă sau uitată, în plan profetic. Această ascundere a fost de asemenea reprezentată prin înlăturarea împărăției lui Nebucadnețar și, ulterior, prin restaurarea ei.

Capitolul opt din Daniel începe cu un simbol direct al celei de-a doua împărății, introducând berbecul care reprezintă împărăția medo-persană, urmat de țapul corupt care reprezintă împărăția Greciei. Apoi, din unul dintre cele patru vânturi în care se risipiseră cele patru coarne ale Greciei, Daniel vede un corn mic care reprezintă a patra împărăție, Roma. Cornul cel mic reprezintă ambele faze ale Romei, care sunt prezentate în patru versete. Roma păgână este reprezentată de cornul cel mic în genul masculin, iar Roma papală, de cornul cel mic în genul feminin.

Și din una dintre ele a ieșit un corn mic, care a crescut nespus de mare spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Și s-a mărit până la oștirea cerurilor; și a aruncat la pământ o parte din oștire și din stele și le-a călcat în picioare. Da, s-a înălțat până la Căpetenia oștirii, și prin el jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ. Și i s-a dat o oștire împotriva jertfei necurmate, din pricina fărădelegii; și a aruncat adevărul la pământ; a lucrat și a izbutit. Daniel 8:9-12.

Cornul cel mic al Romei, care intră în narațiune la versetul nouă, este reprezentat în genul masculin, apoi, la versetul zece, cornul cel mic este reprezentat în genul feminin, apoi, la versetul unsprezece, cornul cel mic este reprezentat în genul masculin, iar la versetul doisprezece, cornul cel mic este din nou reprezentat în genul feminin.

Capitolul opt din Daniel ascunde prima împărăție; apoi următoarele două împărății sunt reprezentate ca animale ale sanctuarului corupte, iar a patra împărăție este reprezentată printr-un corn. Cornul este corupt în mod profetic, căci apare ca bărbat, apoi ca femeie, apoi ca bărbat și apoi ca femeie.

Femeia să nu poarte ceea ce este propriu bărbatului, nici bărbatul să nu se îmbrace cu veșmânt de femeie; căci toți cei ce fac astfel sunt o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.
Deuteronom 22:5.

Manifestarea masculină a cornului celui mic al Romei păgâne se regăsește în versetele nouă și unsprezece, în timp ce manifestarea feminină a cornului celui mic al Romei papale se regăsește în versetele zece și doisprezece. Genul cornului celui mic se recunoaște prin luarea în considerare a cuvintelor lui Daniel la nivelul textului original, lucru pe care Miller nu l-ar fi putut vedea, căci el a folosit doar Concordanța lui Cruden, iar Concordanța lui Cruden nu furnizează nicio informație despre limba originală. Alternanța genurilor de-a lungul celor patru versete a fost recunoscută de traducătorii Bibliei King James, iar aceștia au păstrat genurile în pasaj, dacă știi ce să cauți.

Traducătorii au recunoscut distincția dintre cornul cel mic masculin și cel feminin din versetele nouă până la doisprezece și au redat această distincție prin cuvântul „it”. Cuvântul „it” este întrebuițat pentru cornul cel mic când acesta este la timpul feminin. A se vedea Daniel, capitoul opt, versetul zece:

Și s-a mărit, chiar până la oștirea cerurilor; a doborât la pământ o parte din oștire și din stele și le-a călcat în picioare. Daniel 8:10.

El „s-a mărit mult” și „a aruncat la pământ”, identificând astfel cornul cel mic drept femeia. Versetul doisprezece afirmă:

Și i-a fost dată o oștire împotriva jertfei necurmăte, din pricina fărădelegii; și a aruncat adevărul la pământ; și a lucrat și a propășit. Daniel 8:12.

În versetul doisprezece, cuvântul „him” este adăugat și nu reprezintă cu acuratețe cornul cel mic, căci cornul cel mic din verset este de două ori identificat prin „it”, indicând astfel genul feminin. Traducătorii au recunoscut în mod evident distincția de gen făcută de Daniel, dar nu erau siguri cu privire la ceea ce intenționa Daniel și au încercat să facă din cornul cel mic din verset un element de gen masculin prin adăugarea cuvântului „him” tipărit în italice; însă aceasta nu este susținută de cuvintele propriu-zise ale lui Daniel. Cuvintele lui identifică cornul cel mic ca fiind de gen feminin, iar „it” (cornul cel mic, de gen feminin) a aruncat adevărul la pământ, și „it” (cornul cel mic, de gen feminin) a lucrat și a prosperat.

În versetul al nouălea, expresia „un corn mic” este de gen masculin și reprezintă Roma păgână. Ea a provenit din unul dintre „cele patru vânturi” în care se dezmembrase Imperiul Grecesc. În acel verset, în acord cu istoria, Roma păgână a cucerit trei regiuni geografice pe măsură ce își ocupa poziția pe tronul pământului.

Și dintr-una dintre ele a ieșit un corn mic, care s-a mărit nespuse de mult, spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Daniel 8:9.

În versetul unsprezece (acolo unde controversa cu privire la „the daily” își găsește unul dintre principalele sale câmpuri de bătălie), cornul cel mic este reprezentat ca „el”, „pe el” și „al lui”.

Da, el s-a înălțat până la Căpetenia oștirii, și de către el jertfa necurmată a fost înlăturată, iar locul sanctuarului său a fost aruncat la pământ. Daniel 8:11.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

Fiecare principiu din Cuvântul lui Dumnezeu își are locul, fiecare fapt își are însemnătatea. Iar întreaga alcătuire, în concepție și în realizare, poartă mărturie despre Autorul ei. O asemenea alcătuire nicio minte, în afară de cea a Celui Infinit, n-ar fi putut s-o conceapă sau s-o făurească. Educație, 123.